

Hensyn til det sidste kunde man jo sige, hvad der er blevet anført af den ærede Ordfører, at det nu er blevet saadan en Slags gammel Post, et gammelt Inventarium, som man er bleven saa vant til at see paa, at det ligesom vilde støde Diet, hvis man fandt, at der ikke længer stod: „Til Indretning af en Examencommission for Theologer . . . 3,500 Rd.“ Dette er nu et Hensyn, som jeg imidlertid som Minister ikke kunde gaee ind paa; men jeg vil ogsaa sige, at jeg meget gjerne kunde finde mig i, at det bliver staaende nu, aldenstund det selvfølgelig kommer an paa den, der til enhver Tid er Minister, — som det jo ogsaa har viist sig i de senere Aar, — om han vil gjøre Brug af denne Post, og denne ene Linie mere eller mindre i Finantsloven ikke har nogen Betydning. Men nogle Ytringer, der ere komne frem under den fortsatte Behandling, navnlig fra det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen), gjøre dog, at jeg ikke godt kan forlade denne Post uden at tilføie et Par Ord. For det Første vil jeg gjøre en Berigtigelse i det ærede Medlems Ytring, naar han med Hensyn til, at der her er Spørgsmaal om en Examencommission for Theologer, har antydet, at det netop var Theologerne, der havde sat dette i Bevægelse. Det er muligt, at han ikke har tænkt sig at ville antyde dette; men hans Ytring kunde meget let faae Udseende af, at der virkelig fra Theologer — og derved forstod jeg, at han meente theologiske Studerende, ældre og yngre — i sin Tid var fremkommet Andragende og Dnsse om en Examencommission. Dette er imidlertid ikke Tilfældet. Hvad disses Dnsse og Andragende gik ud paa, var ikke en Examencommission, men faste Censorer. Dette gjør unægtelig en Forskjel, naar man tager Hensyn til den hele Disposition overfor denne Sag i dette Thing, thi, som fra flere Sider bemærket, kan man ikke godt see bort fra, at dette hele Spørgsmaal fra Ministerens Side er bragt ind under en Sag, hvor det vil komme ganske anderledes naturligt for, og hvor det kun vil kunne optages i sit fulde Omfang, nemlig under Lovforslaget om Lønninger for adskillige Embedsmænd under Kirke- og Underviisnings-

ministeriet. Der er der, som de Herrer jo vide, opført et Beløb af 7000 Rd. til Udredelse af Honorarer til fast ansatte Censorer ved samtlige forskjellige Embedsexamina. Nu kunde man jo ikke vente Andet, — og det har viist sig, at denne Forventning slaaer til, — end at der i Udvalget maatte vise sig forskellige Meninger om dette Spørgsmaal; men det forekommer mig dog som det absolut Rigtige, at denne hele Sags Forhandling udflydes, indtil den kan finde sin Plads under Forhandlingen om det nævnte Lovforslag, hvor der sandsynligviis fra forskellige Sider vil fremkomme Meget, og jeg skal ikke fordølge, at jeg har Meget paa Hjerte at sige i denne Sag, hvilket ikke skal udeblive, naar den kommer frem, men som jeg ikke vilde finde det rigtigt eller passende nu at komme frem med. Jeg er derfor gaaet ud fra, at man overensstemmende med, hvad den ærede Ordfører har sagt, bør betragte dette Forslag som en Antydning af, at man nødig vil savne dette Punkt i Budgettet, saa at man lader det glide ind med uden dog derved at ville antyde, at det virkelig skal betragtes som Resultatet af en gjentagen Dverveielse af dette Spørgsmaal, som slet ikke har fundet Sted her i Thinget. Dette har jeg været nødsaget til at fremkomme med paa Grund af Ytringer af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds, thi han vil, at Forslaget skulde være en Støtte for den Mening, han vedkjender sig i et Udvalg, der behandler Spørgsmaalet i dets Heelhed. Jeg skulde meget onske, at Forslaget ikke opfattes paa denne Maade, og jeg troer virkelig heller ikke, at noget Saadant efter den givne Situation bør lægges ind deri; thi det vilde dog være høist besynderligt, om dette Thing vilde sige: Vel have vi ikke havt en Forhandling om denne Sag, og vel have vi et Udvalg, der har til Opgave i det Hele at beskæftige sig med Spørgsmaal, der staae i Forbindelse hermed, og at underkaste dem en grundig Undersøgelse, og vel vente vi, at det skal komme til en Forhandling og en Afstemning, en Afslutning, der viser, hvorledes vi stille os til denne Sag; men dog ville vi nu paa Forhaand uden al Forhandling give en Støtte til den Mening, Nogle kjennde sig